

New York Timesi bestsellerite autor

BARBARA FREETHY

*Kõik need kenad
inimesed*

Põnevusromaan

Originaali tiitel:
Barbara Freethy
All the Pretty People
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja intsidendid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike sündmustega, asukohtade, organisatsioonide või nii elavate kui juba lahkunud inimestega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Reet Helm

© Copyright 2022 Barbara Freethy.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E12423522
ISBN 978-9949-87-029-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

PROLOOG

TUNDSIN TOHUTUT PAANIKAHOOGU. Tahtsin nutta, aga ei saanud. Pisarad teeksid põgenemise lihtsalt veel raskemaks.

Jooksin kõrgete puude vahel, süda rinnus tagumas. Ma ei teadnud, kuhu ma minemas olin, ja tihe lehestik ning tume taevas ajasid mind segadusse. Kui ma selles piirkonnas varem olnud olingi, ma ei mäletanud seda. Lootsin, et jooksen kokku kellegagi, kes saab mind aidata, aga läheduses polnud mitte ühtegi hingelist, välja arvatud see, kes mu kannul oli.

Tuul puhus iilidena, vihm peksis mulle vastu pead. Minu riided said kiiresti läbimärjaks, vesi mu näol oli külma tuule käes jääne. Mu jalg libises, kui selle vastu kivi ära lõin. Komistasin ja lõin käe tasakaalu tagasi saada püüdes vastu puud. Sügavast kriimustusest hakkas verd tilkuma, aga ma ei saanud peatuda.

Mu hingamine oli raske ja kiire.

Kõuekärgatus oli nii vali, et lõi mu peaaegu jalust. Sekund hiljem järgnes välgusähvatus. Võib-olla on torm mulle abiks. Võib-olla muudab vihm mu leidmise raskemaks.

Siis kuulsin kedagi raginal läbi põõsaste tormamas.

Lisasin kiirust.

Puude vahelt läbi kihutanud, jäin õudusega seisma, kui taipasin, et olen järsaku serval. Vaatasin alla lainete vahuharjade ja tumeda, mäsleva vee poole, mis olid valmis mind endasse neelama. Ma ei saanud lasta merel end võtta. Vaatasin vasakule, siis paremale.

Üks võimatu valik.

Kas see oleks neist see õige?

Pöörasin vasakule ja spurtisin järgmise tiheda puudesalu poole. Ma vajasin varju. Mu kopsud olid pingul survest, mis ma neile panin.

Mõne minutiga oli mul jaks otsa saamas. Kurnatud ja segaduses, ei teadnud ma, millist rada valida, milliste puude vahelt otse lõigata. Iga pööre viis sügavamasse, tihedamasse metsa, neid radu polnud ilmselt mitte keegi kasutanud.

Pisarad torkisid mu lauge. Kõige hullem mõte, mida ma iial ette olin kujutanud, tormas mu peas ringi. *Kas ma suren täna öösel? Kas see ongi kõik?*

Puude vahelt kõlas hääl. „Minna ei ole mitte kusagile. Anna alla.“

„Ei iial,“ pomisesin ma, söändamata neid sõnu välja kisendada, sest see olnuks rumal, ja ma olin juba piisavalt rumalusi teinud. Tungisin läbi veel ühe tihniku ja leidsin end taas lagedal, ainult mõned meetrid kaljuservast. Mul oli ruum otsa saanud.

Ma olin teinud vale valiku.

ESIMENE PEATÜKK

Ookean oli tormisem, kui olin ette kujutanud. Ma teadsin, et saarele naasmine on raske, aga ma ei olnud arvanud, et see algab kõigi aegade kõige hullemal praamisõiduga.

„Willow? Kas tuled alumisele korrusele? Me tahame pruudi terviseks klaasi tõsta,“ ütles Rachel kärsitul toonil.

„Hiljem,“ nähvasin ma reelingust kõvasti kinni hoides ja üritades veel üht iiveldushoogu tõrjuda. „Ma olen pisut merehaige. Ma vajan õhku.“ Ma ei suutnud pilku horisondilt lahti rebida, vajasin midagi püsivat, millele keskenduda.

„Brooklyn tõesti tahab sind alumisele korrusele.“

„Tehke seda lihtsalt ilma minuta.“ Tõmbasin kopsudesse veel ühe sõõmu soolast õhku, kui Rachel lahkus, ja lootsin vaigistada iiveldust oma kõhus.

Ma olin kahevahel, soovides pääseda kuivale maale ja samas soovides püsida kaugel eemal Hawki saarest. Ma ei olnud kümme aastat saarel käinud ja oleksin eelistanud sinna mitte kunagi naasta. Aga mõned asjad on olulisemad kui halvad mälestused ja minu noorema õe pulm oli üks neist.

Sellest ajast peale, kui Kelsey valis oma pulma toimumiskohaks Seattle'i asemel Hawki saare, mis on üks väiksemaid saari San Juani ahelikus Washingtoni osariigi ranniku lähedal, olin olnud rahutu ja ebakindel. Nüüd, mil saar oli vaid minutite kaugusel, mu kõhus keeras, ja see ei olnud lihtsalt sellest, et ookeanilained loopisid

praami, nagu see oleks mängupaat vannis, see oli sellest, et kõik selle reisi juures oli valesi.

Ma mitte üksnes olin teel tagasi paika, kus olin suvitanud alates kaheteistkümnendast eluaastast, ma olin teel tagasi tollesse viimasesse suvesse, kui olin seitsmeteistaastane, tulvil optimismi ja unistusi õnnelikust tulevikust. Paljud neist unistustest olid õhutust saanud mu parima sõbranna poolt sel saarel, see oli kohalik tüdruk Melanie Maddox. Me olime süütud ja idealistlikud, uskusime maailma ja tulevikku. See kõik lakkas eksisteerimast pärast üheksateistkümnendat augustit. See oli viimane päev, mil ma Melaniet nägin. *Viimane päev, kui üldse keegi Melaniet nägi.*

Tollele ööle järgnenud päevadel haarasid kogu saart kuueteistaastase Melanie Maddoxi otsingud. Lõputud küsimused võimuesindajatelt tegid halastamatult selgeks kohutava reaalsuse, et minu parim sõber on läinud, ja ma ei teadnud, kuidas või miks, või kas ma oleksin saanud kõige hullema ära hoida, oleksin ma vaid tol ööl teisi valikuid teinud.

Mu hingamine muutus kiiremaks, kui süütunne võimust võttis. Olin arvanud, et olen tragöödiaga rahu teinud, aga see oli olnud vaid vale, mida endale sisendasin. Mu kõhus keeras ja pidin iivelduse pärast neelutama.

Saare tihedalt metsased mäed kõrgusid suurematena mu ees. Nägin koski lõunajärsaku lähedal, Piraadi lahe randa, koopaid saare lääneserval, millele pääses juurde vaid mõõna ajal.

Mu käed sügelesid korraka pilti tegema. See oli veider tunne, selline, mis tundus ühtaegu võõras ja tuttav.

Mu suved saarel olid möödunud, fotoaparaat käes. Otsisime Melaniega lõputult täiuslikku võtet. Pildistasin kõikjal, lootes, et mu fotod pääsevad võistlustele, et võib-olla avaldatakse üks isegi reisiajakirjas. Olin tollal lootusi ja unistusi tulvil. Tulevik mu ees – meie ees – oli piiritu. Nii palju võimalusi.

Ma ei olnud kunagi ette kujutanud, et tulevik Melanie jaoks järele jätetud võib või et ma hakkan vihkama kaamerat, mida kord

armastanud olin. See on arvatavasti endiselt saarel, endiselt minu toas, kuhu olin selle jätnud.

Olin seljataha jätnud ka oma unistused saada professionaalseks fotograafiks. Pärast toda suve läksin San Franciscos kolledžisse ja sain kraadi äriduses. Seejärel kulgesin ühelt igavalt töökohalt teisele, lõpetades viimaks eelmisel aastal kinnisvarakontoris, kus ma osutusin kõige halvemaks müüjaks, kes neil oli kunagi olnud.

Tuli välja, et need ei olnud vaid minu unistused, millele ma olin käega löönud, need olid ka kõikide teiste omad. Ma ei suutnud inimestele nende unistuste maju müüa. Ma ei suutnud panna neid nägema oma tulevikku liiga kõrgete hindadega vanades majades. Kui ma ülemuselt pulma minekuks vaba aega küsisin, pakkus ta, et võtaksin nii palju aega, kui vaja, et leida endale teine töökoht, töö, mida ma ka tegelikult naudiksin.

Ma ei osanud ettegi kujutada, mis see olla võiks. Aga see ei olnud mu tulevik, mille pärast nüüd muretsema pidin; see oli mu minevik. Tuul kogus hoogu ja tohutud lained pritsisid üle reelingu. Sundisin end sellest lahti laskma ja varju alla minema. Ma ei tahtnud saabuda saarele läbimärja ja värisevana.

Kui laev järgmise lainega rullus, haarasin postist kinni, et end tasakaalus hoida. Olin üllatunud, nähes pruuti, oma nooremat õde Kelseyt, ja Carter Chadwicki, Kelsey peatset mehevenda, laeva teise parda ääres pineval toonil vestlemas. Ma ei kuulnud nende juttu, aga Kelsey vehkis ärritunult kätega. Siis haaras Carter tal õlgadest kinni. Ta kummardus lähemale ja ütles midagi, et mu õde vaigistada.

See oli veider hetk, selline, mis pani mul seest täiesti teistsugusel põhjusel keerama. Tundus, nagu oleks nende vahel liiga palju intiimsust. Kujutasin seda kindlasti ette. Kelsey on armunud Carteri venda Gage'i. Kelsey on olnud temast sisse võetud sellest ajast, kui ta oli neliteist, aga neil võttis üksteist aastat aega, et päriselt kohtingule minna ja veel üks aasta, et kihluda.

Nagu ta vend Gage, oli ka Carter pikk, blond ja kena. Kelsey sobis tema välimusega väga hästi. Peaaegu meeter üheksakümmend pikk, siidiste sirgete blondide juustega, mis ulatusid üle õlgade, ja

rabavalt siniste silmadega oli ta lummavalt kaunis. Ta oli ka väga sale oma valgetes teksastes ja liibuvas särgis valge nahkjaki all. Kelsey oli alati olnud sale, aga viimaste aastate jooksul oli ta muutunud peaaegu kuivetuks. See oli välimus, mis hoidis teda modellinduse maailmas kõrges hinnas.

Kelsey tõukas Carteri korraga eemale. Mees keeras järsult ringi ja tormas laeva ahtri suunas. Kelsey pöördus ja tardus mind nähes paigale.

Oli see süütunne, mis ta silmades välgatas?

Kelsey ilme muutus ja üle ta huulte libises kaalutletud, mõnevõrra sunnitud naeratus. Ta tuli üle teki minu juurde. „Willow, ma otsisin sind.“

„Tõesti? Paistis nii, nagu oleksite sina ja Carter tülitsenud.“

„Tülitsesimegi,“ tunnistas ta.

„Miks? Mis viga on?“

„Carter püüdis Gage'i välja vabandada, et too täna hommikul praamist maha jäi, sest tahtis lepingut ära lõpetada. Ma valasin oma ärrituse vale inimese peale välja. See pole Carteri süü, et Gage tööd meie pulmast tähtsamaks peab. Ma olen lihtsalt pettunud.“

„Sellest saan ma aru. Aga Gage tuleb ju täna õhtul siia, on nii? Siis on sul tema täielik tähelepanu.“

„Jah. Ta peaks viimasele praamile jõudma.“

„Seega saab sellega kõik korda.“ Tahtsin tema enesetunnet parandada. Kelsey oli minu kolmteist kuud noorem õde ja ma tahtsin teda alati õnnelikuks teha. See oli tunne, mida jagasid kõik pere liikmed, sest Kelsey oli beebi, keegi, kelle eest me kõik hoolitsesime. Aga ta ei olnud nüüd enam väike tüdruk. Ta oli kakskümmend kuus aastat vana ja minust kümme sentimeetrit pikem.

Kelsey ristas rinnal käed, pilk kaugusse suunatud. „Ma tean, et see ei ole tegelikult probleem, aga mulle lihtsalt tundub, et Gage on viimastel kuudel oma tööd meie suhtest ettepoole seadnud. Ma olen praktiliselt kogu selle pulma koos emaga planeerinud.“

„Olen kindel, et paljud pruudid tunnevad nii.“

„Sul on õigus. Mul on vaja lihtsalt puhata.“

„Olen kindel, et kõik saab olema täiuslik.“

„Seda mulle kõik muudkui kordavad,“ ütles Kelsey.

„Aga sa ei usu seda?“

See, et Kelsey närvilisust välja näitas, üllatas mind. Ta armastas olla tähelepanu keskmes, olla peo hing, naine, keda kõik vaatasid.

Kelsey kõhkles ja kehtas siis õlgu. „Sellest ajast saati, kui mu algne pulmapaik tühistati ja ma pidin rabelema ja kõik saarele ümber seadma, olen end kehvasti tundnud.“

„See on arusaadav. Ma ei mõista endiselt, miks sa ei võinud lihtsalt Seattle'is mõnd teist kohta valida.“

„Sest kõik olid broneeritud, Willow,“ nähvas Kelsey. „Ma ei tahtnud oma pulma veel aasta võrra edasi lükata.“